

byla vnesena do obchodního styku povážlivá nejistota (§ 20 obch. zák., pokud se týče § 30 něm. obch. zák.). Sídlo společnosti nemůže býti přeloženo pouhým přeložením správy, nýbrž jen změnou společenské smlouvy a zápisem této změny do obchodního rejstříku (§ 49 zákona o společnosti s omezeným ručením, pokud se týče § 54 něm. zákona). Jak bylo zjištěno, není žalující společnost se sídlem v M n i c h o v ě zapsána do obchodního rejstříku a jest proto přisvědčiti právnímu názoru procesního soudu první stolice, že právně neexistuje (§ 2 zákona o společnosti s ručením omezeným, pokud se týče § 11 něm. zákona). Důsledkem toho bylo však vyřknouti zmatečnost řízení pro nedostatek procesní způsobilosti žalující strany (§§ 6 a 7 c. ř. s.).

Čís. 11074.

Vlastník automobilu neručí za útraty soukromého účastníka v trestním řízení proti řidiči automobilu.

(Rozh. ze dne 15. října 1931, Rv I 972/30.)

Žalobce, jehož manželka byla usmrcena automobilem, domáhal se na vlastníku auta náhrady útrat, jež mu vzešly jako soukromému účastníku v trestním řízení proti řidiči automobilu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. D ů v o d y: Jde o to, zda podle § 1 aut. zák. ručí majitel automobilu i za útraty soukromého účastníka v trestním řízení proti řidiči automobilu. Podle § 1 aut. zák. ručí řidič a vlastník automobilu za náhradu způsobené škody, při zabití podle § 1327 obč. zák. Podle § 1327 obč. zák. jest nahraditi všechny útraty. Odvolává se na to, míní žalobce, že k těmto útratám náleží i útraty soukromého účastníka v trestním řízení proti řidiči. Tomuto názoru však nelze přisvědčiti. Útratami ve smyslu § 1327 obč. zák. jest rozuměti útraty, jež byly bezprostředně způsobeny zabitím, na př. útraty lékařského ošetření, útraty pohřbu atd. Žalobce byl nepochybně oprávněn připojiti se jako soukromý účastník k trestnímu řízení proti řidiči. Vzešly-li mu tím útraty, nejde o útraty způsobené smrtí, nýbrž o procesní útraty trestního řízení, za něž ovšem ručí ten, kdo byl trestně odsouzen. Tyto útraty však nejsou nezbytně nutné, tedy přivoděné smrtí, ježto stíhání řidiče před trestním soudem děje se z úřadu a proto připojení se soukromého účastníka jest sice jeho právem, nikoliv však povinností nebo nutností. Nelze tudíž pokládati tyto útraty za útraty přivoděné smrtí, pročež za ně neručí spoluvlastník automobilu ve smyslu § 1327 obč. zák. a § 1 aut. zák.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s., leč neprávem. Podle § 1 aut. zák. ručí sice žalovaný

jako vlastník automobilu rukou společnou a nerozdílnou s řidičem automobilu za všechny náklady, které byly žalobci způsobeny usmrcením jeho manželky (§ 1327 obč. zák.), leč těmito náklady nejsou, jak odvolací soud v napadeném rozsudku uvedl a správně odůvodnil, útraty vzniklé žalobci jako soukromému účastníku v trestním řízení proti řidiči. Tyto útraty jsou ovšem potud v souvislosti s usmrcením žalobcovy manželky, že by jinak nebylo došlo k trestnímu řízení proti řidiči, avšak nevznikly žalobci usmrcením manželky, nýbrž vlastním jeho jednáním, tím, že se připojil k trestnímu řízení a dal se v něm advokátem zastupovati, by zodpovědnost za škodu, usmrcením manželky mu vzniklou, byla zjištěna a by její vymáhání bylo usnadněno. Za tyto útraty ručí odsouzený řidič auta jen podle předpisů procesuálních (§§ 389 a 393 tr. ř.), protože byl v trestním řízení odsouzen, nikoliv však podle § 1327 obč. zák. Solidární závazek žalovaného se tedy na tyto útraty nevztahuje.

Čís. 11075.

Byla-li smlouva o prodeji řádových pozemků uzavřena s výhradou schválení Státního pozemkového úřadu (s výhradou propuštění pozemků ze záboru podle § 11 záb. zák.) a s výhradou schválení úřadů církevních a státních, dohlédajících na řádové jmění, nestačí k účinnosti smlouvy, že k ní dal Státní pozemkový úřad zásadní souhlas. Schválení Státního pozemkového úřadu nenahrazuje schválení úřadů církevních a státních, dohlédajících na řádové jmění. Lhostejno, že řád schválení to zmařil. Jdeť tu nejen o smluvně ujednanou, nýbrž i zákonem stanovenou podmínku účinnosti smlouvy.

(Rozh. ze dne 15. října 1931, Rv I 1117/30.)

Svaz statkářů a nájemců uzavřel se řádem Benediktinů smlouvu, jíž řád prodal svazu pozemky. O tom byl sepsán návrh smlouvy, v němž bylo výslovně stanoveno, že se smlouva uzavírá s výhradou schválení Státního pozemkového úřadu a státních a církevních úřadů, dohlédajících na řádové jmění. Smlouva byla schválena Státním pozemkovým úřadem, nikoliv však dohlédacími státními a církevními úřady. Žalobu proti řádu o splnění smlouvy procesní soud první stolice pro tentokrát zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud první stolice žalobu pro tentokrát zamítl, poněvadž smlouva (její návrh) nebyla úřady schválena, nepustiv se do zkoumání, proč nedošlo ke schválení. S názorem prvního soudu jest plně souhlasiti, ana platnost smlouvy závisela od schválení úřadů a schválení toto chybí. Názor odvolatelův, že schválení úřady nebylo třeba, nýbrž že stačilo schválení Státního pozemkového úřadu, poněvadž jde o zcizení, nahrazující řádné přidělové řízení, není správný. Státní pozemkový úřad propustil pozemky, jež měly smlouvou býti zcizeny, ze záboru podle § 11 zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. To znamená, že Státní pozemkový úřad dal zásadní souhlas